

(reportáž z koncertu kapely Petr Kalandra Memory Band se Zuzanou Michnovou a Oskarem Petrem) Věřit nebo nevěřit na osudová setkání? Víra je zde patrně bezvýznamná, protože k setkání buď dojde, nebo nedojde. Důležité je, zda se v důsledku setkání někdo či něco narodí. Každopádně setkání jedné krásné, vysoké a nepřehlédnutelné mladé ženy a dvou mužů počátkem sedmdesátých let minulého století založilo jednu slavnou hudební historii a bez rozpaků lze říci, hudební legendu. Ta žena se jmenuje Zuzana Michnová a ti dva muži Oskar Petr a Petr Kalandra. Své uskupení nazvali Marsyas, ještě dávno před vznikem nádherné písně Marsyas a Apollón. Každý z těch tří přinesl něco osobitého. Zuzana Michnová nádherný hlas a autorskou invenci, totéž přinesl Oskar Petr a nejosobitější z nich, Petr Kalandra, krom schopnosti psát dobré texty přinesl i duch Ameriky z konce šedesátých let minulého století a schopnost cítit blues. První deska skupiny, natočená ve studiu s řadou hostů v roce 1978, působila

na hudební scéně jako bomba, byť s řadou ústupků v textech Oskara Petra, protože schvalující idioti jim nerozuměli. V tomto složení již kapela další desky nevydala. Petr Kalandra (mimořádně jeho prastrýcem je Závěr Kalandra, popravený v procesu s Miladou Horákovou) založil s Janem Spáleným a Františkem Havlíčkem dnes legendární ASPM a v roce 1995 se odstěhoval za nebeskou bránu. Zuzana Michnová pak působila v různých sestavách kapely Marsyas, vydala vynikající sólovou desku

Rány

a před lety se odmlčela. Oskar Petr emigroval do Spojených států, aby se po roce 1989 vrátil zpátky a uskutečňoval spíše sólové projekty.

V roce 2005 se pod vedením kytaristy a zpěváka Míry Kuželky dal v Mostě dohromady jeden z nesčetných revivalů. Jenže tento revival se rozhodl hrát k památce Petra Kalandry a zvolil název **Petr Kalandra Memory Band**. Koncem roku vznikl projekt spojit tento Band s Oskarem Petrem a se Zuzanou Michnovou a vzpomenout jak na Petra Kalandru, tak i na éru Marsyas. Druhý květnový den roku 2011 jsem se tísnil v hledišti Malostranské besedy, kde se odehrál první z dvojice obou vyprodaných večerů, tedy koncert v podobě připraveného hudebního spojení.

Band, krom Míry Kuželky hrál ve složení: Oldřich Šimků - kytara a zpěv, Jiří Sláma - bicí, Jaroslav Petrásek - basová kytara a zpěv a Igor Šikula - foukací harmonika. Jako stálý čestný host s Bandem hraje kytarista Jiří Charypar, známý z řady kapel, například Máma Bubo či Švihadlo.

Nejprve hrál a zpíval Band samostatně a zněly známé písně *Lodník* či *Slunce a déšť*. Znovu jsem si uvědomil, jak dovedl Petr Kalandra anglický text přenést do češtiny, aniž se většinou držel původního smyslu, ale přesto český text zní kongeniálně. Míra Kuželka, sympatický vousáč s kloboukem na hlavě, zpívá velmi dobře a podle webu je z kapely jediný, kdo se s

Do třiceti daleko...

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 11 Květen 2011 19:35

Petrem Kalandrou osobně znal. Po několika písničkách se na jeviště dostavil, vítán bouřlivým potleskem,

Oskar Petr

. Jeho husté kudrnaté vlasy ještě více zbělaly, ale hlas, byť poznamenaný roky, zněl a hřměl. Došlo i na Icecream Mana (jak byl žertem ohlášen) a jedna z nejlepších písniček o Zmrzlíně

i, spíše ale o všech citech a pocitech a plná nádherných obrazů, zahájila přechod k repertoáru Marsyas. Jako třetí pak za potlesku plného oslavného pískotu a ovací na jeviště přišla

Zuzana Michnová

, kus ženské jako řemen a spustila. Vzpomněla rozhovoru s Ondřejem Fenclem v sobotních Lidových novinách, kterému pouze vytkla větu, že má stále do třiceti daleko, s dovětkem, že tato píseň zazní ke konci. Moderním slangem řečeno, Zuzana Michnová byla v pohodě, a zpočátku trochu zastřený hlas se po přestávce rozezněl naplno. Zněla její sóla či trio s Oskarem Petrem a Mírou Kuželkou, nádherná

Zní (Teach your Children well

od Nashe), samozřejmě

Marsyas a Apollón

či

Země Bójů

, zpívané v refrénech celým nabitým hledištěm. Samozřejmě stále vedle repertoáru Marsyasu zněly notoricky známé a na jamech zpívané písně zpívané Kalandrou jako

Solnej sloup (Like a Rolling Stone

) či

Dětské šaty

s texty Vladimíra Kose a Zdeňka Rytíře. Bylo a znělo toho hodně, včetně avizované

Příště se radši vyhnu

s úžasnými metaforami jako „

tvoje oči, za brýlemi ukryté, jsou pro mě výkladní skříň klenotníka

...“. Potom přídávky včetně evergreenu Jana Spáleného

Asi všichni tom bude nějaký háček.

Věřit nebo nevěřit na osudová setkání? V podstatě je to jedno. Pokud věřit, tak děkuji roku 1973, kdy ti tři začali spolu hrát a děkuji tomu, že spolu hrají dál, byť jeden z nich již řadu let zpívá z trochu větší dálky, ale stále jej slyším.